

V.L. mod Schweiz (sag nr. 262/2995 af 22. 01. 2007)

Sagsfremstilling:

Den hviderussiske statsborger V.L. indrejste i Schweiz i december 2002 og søgte asyl sammen med sin ægtefælle, som samme dag var indrejst i Schweiz efter tidligere at have indgivet ansøgning om asyl i Belgien. V.L. og ægtefællen henviste til, at ægtefællen havde stillet op til lokalvalg i Hviderusland i 1995 og 2000, og at han i et brev til en avisredaktør havde kritiseret landets præsident. Han blev efterfølgende afhørt flere gange af såvel sikkerhedstjenesten som politiet og tillige angrebet af ukendte gerningsmænd i april 2000. Han blev af politiet rådet til at stoppe sine politiske aktiviteter og valgte derfor at forlade Minsk og opholde sig hos slægtninge frem til juni 2001, hvor han udrejste til Belgien og søgte asyl. Han fik afslag og rejste videre til Schweiz.

V.L. var efter ægtefællens udrejse blevet boende i Hviderusland, hvor hun ofte blev udspurgt af myndighederne om ægtefællens opholdssted og i september 2002 fik konfiskeret sit pas. Hun udrejste i december 2002 til Schweiz. De schweiziske myndigheder meddelte i august 2003 V.L. og ægtefællen afslag på asyl med henvisning til, at deres påstand om forfølgelse på grund af ægtefællens politiske aktiviteter ikke var troværdig. Endvidere fandtes en række dokumenter, som var fremlagt til sagen, ikke at kunne anses for at være ægte. I september 2004 blev deres anke afvist.

I oktober 2004 anmodede V.L. om genoptagelse og henviste til, at hun var blevet udsat for seksuelle overgreb af politiet i Hviderusland. Hun anmodede om at få vurderet sin sag alene, idet hun ikke længere samlevede med sin ægtefælle, som havde ydmyget hende, da hun havde fortalt ham om overgrebene, og opfordret hende til ikke at fortælle herom til de schweiziske myndigheder.

V.L. gjorde gældende, at hun før sin udrejse af Hviderusland var blevet afhørt og voldtaget af tre politimænd, som ville have oplysninger om ægtefællens opholdssted. De slog hende og indførte genstande i hende. En lægeundersøgelse foretaget i Hviderusland bekræftede, at V.L. havde mærker og skader på sine kønsdele. V.L. klagede efterfølgende til den ansvarlige for den afdeling, hvor de pågældende politimænd var ansat, hvorefter hun af flere politifolk blev truet til at trække sin klage tilbage. Endvidere opsøgte politiet ofte natligt hendes bopæl, som de ransagede, og en dag blev hun kidnappet af de samme politifolk, som tidligere havde voldtaget hende, og kørt til et øde sted, hvor de igen voldtog hende og truede med at lemlæste hende. I september 2002 blev hun indkaldt til politistationen, hvor hun fik frataget sit pas, hvorefter hun levede i skjul indtil udrejsen. V.L. gjorde gældende, at hun ikke tidligere havde omtalt voldtægterne på grund af pres fra ægtefællen, som imidlertid var forsvundet i oktober 2004, og hvis opholdssted nu var ukendt.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at hun ved en tilbagevenden frygtede forfølgelse fra politiet i Hviderusland, hvilket aktualiserede spørgsmål i henhold til artikel 3.

Torturkomitéens bemærkninger:

Komitéen gav klageren medhold i hendes klage og fandt, at en udsendelse til Hviderusland ville udgøre en krænkelse af artikel 3. Komitéen udtalte, at politiets seksuelle overgreb i denne sag udgjorde tortur, selvom den blev udført udenfor politiets egne faciliteter. Endvidere fandt Komitéen, at myndighederne i Hviderusland ikke havde efterforsket, retsforfulgt og straffet politiet for dets handlinger, hvilket forøgede risikoen for en mishandling af klager ved en tilbagevenden til

Hviderusland. Der herskede derfor berettiget tvivl om, hvorvidt myndighederne ville træffe de nødvendige foranstaltninger til at beskytte klager mod yderligere overgreb (præmis 8.10).